

Det är nu inte Elektra som talar,  
och kanske är det inte heller talande,  
men  
rubriken för denna biennialprogrampunkt,  
"Våra framtidsvisioner"  
är ju näst intill hopplös  
och som gjord för att framkalla de mest klichétyngda  
retoriska upprepningarna.  
Redan på förhand hör man  
de orfiskt självförhärligande  
men kusligt tomma fraserna,  
ungefär som i en tv-intervju med en pinsamt ointressant  
och knappt läskunnig regissör som typ Thommy Berggren in-  
karnerar.  
Man hör replikerna om de ofarligt kategoriska imperativen,  
och den påbjudna, vanmäktiga och meningslösa optimismen.  
Allt det där,  
som inte riskerar någonting,  
och inte sätter just någonting annat i spel,  
och som svensk teater är så bra på.  
Men okej.  
Har vi nu blivit inbjudna  
– kanske för att,  
som ett liksom "radikalt" alibi,  
fylla ut programmet,  
eller åtminstone liksom halvt  
eller en fjärdedels, åttondels inbjudna,  
våra pjäser har ju aldrig platsat på nån biennial,  
till skillnad från nån länsteaters jättejättespännande  
och jättejättegivande föreställning  
som inte alls är till för att reproducera

det regionala och enligt egen uppfattning belevade mellanskiktets identitet

och inte alls positionera dem mot den vulgära populasen med sin skrämigt vulgära populärkultur och sina svettiga kroppsarbetarkroppar.

– Är vi nu inbjudna,  
tackar vi för det  
och suger såklart duktigt och offentligt  
för att få synas och vara med. Det är väl  
en snarlik logik för det som tidigare kallades nepotism  
men numer nätverkar man ju istället. Vi också  
såklart. Ingen

kan verka utan ett sammanhang. Kanske  
kan vår medverkan här också bidra till att nån gång  
generera ett Kulturrådsbidrag  
som inte framkallar löje  
eller paranoida spekulationer om förnedringsförsök.

Om det nu kommer att finnas kvar något sånt  
som Kulturrådsbidrag. Det är ju förbjudet  
hos borgerlighetens regimer,  
besatta som de är av sin totaliserande  
och antidemokratiska ideologi och praktik

Eller kanske att  
vår blygsamma medverkan här  
åtminstone kan generera lite utökat *kulturellt* kapital.

Det kostar ju inget  
(även om det kanske kräver en utökad estetisk diskurs).

Vi skulle verkligen behöva högre status  
i det svenska teaterfältet. Det handlar i slutändan  
om överlevnad. Å

andra sidan. Varför bry sig?

*Kort paus.*

All den där estetiska efterblivenheten.

Det där pinsamt omedvetna reproducerandet

av den politiska ordningen,

av representationer

och maktförhållanden.

Den där liberala metafysiken

och den grandiosa narcissistiska konkurrensen,

också känd som Dramatenskådespelarsjukan,

vida spridd över landet,

också till många av de fria grupperna.

Dom vill också bli sedda

Men det är bara det dem vill. Att vi ska *se* på dem.

Nästan bara det.

Ja, och alla de där kväljande formerna av borgerlig konvens, som är så

dominanta, hatiska, föraktfulla, självblinda och politiska

och som statligt understödda institutioner

som till exempel Teaterhögskolan i Stockholm

gör så mycket för att upprätthålla.

Så,

varför skulle man vilja erhålla ett större utrymme där?

Dessutom

har vi ju våra principer. Passar inte dem

så har vi andra.

*Kort paus.*

Varför strävar vi då efter erkännande?

Om det nu är det vi gör?

Och dessutom i en diskurs som man egentligen föraktar?

Ja.

Av den enkla och immanenta anledningen

att det inte finns någon annan. Ingen föreställning

utan kontext. Ingen föreställning är bättre

än sitt sammanhang.

Men tänk,

rätt många skulle nog hävda det,

om våra egna pjäser inte heller har just någonting annat

att komma med? Självvrannsakan  
om så självförgörande  
är ett minimikrav. Inga fler  
så kallade mästerverk tack.  
Kanske har vi gjort *en* riktigt bra föreställning  
under alla de här åren.  
Hur många tyckte om den?  
(Hur viktigt är kvantitet? Går det att undkomma frågan?)  
När nu Lars Bjurman är död  
så blir inte bara svensk teater avsevärt fattigare,  
ungefär hälften av de som tyckte vår pjäs var riktigt bra  
är därmed också borta.  
Ja.  
Det är ju extremt ovanligt  
med verkligt relevanta svenska teaterföreställningar.  
Man erfar det ytterst sällan.  
Man sitter oftast av tid i salongen,  
som en slapp, knappt vaken recensent  
men utan att få betalt. Tvärtom. Biljettpriset  
liksom tickar ångerfullt i kroppen.  
Man känner alltför ofta att man befinner sig i det estetiskt för-  
flutna.  
Att det kanske är en konstart på utdöende.  
Att det är en teater som hela tiden försvarar sig  
och sin existens och  
sina orättmätigt erhållna privilegier. Förmodligen  
är en sån defensiv praktik  
en indikation på förnekad död.  
Eller,  
om man går på till exempel Stockholms Stadsteater,  
som sen några år ofta har fullsatt  
och därmed antas gå en lovande framtid till mötes,  
så vet man inte om man är på ett spektakulärt företagsevent,  
med kända och träaktiga aktörer

från ofattbart lökiga och sugiga svenska filmer,  
eller  
om man befinner sig på en utpräglad uppvisning,  
kanske under en paus i Schlagerfestivalen.  
Vad det än är  
så är det förbjudet att tänka.  
Det är förbjudet att vara osäker.  
Det är förbjudet att kräva någonting av publiken.  
Det är förbjudet att inte veta vad man avkräver sin splittrade  
publik.  
Det är förbjudet att inte veta säkert vad meningen  
med föreställningen ska vara.  
Negationer är förbjudet.  
Det är förbjudet att problematisera den biopolitiska kroppen.  
Våra egna  
och bara delvis egna kroppar.  
Kroppsligheterna.  
Svetten.  
Skiten.  
Arbetsrörelserna.  
Dödens pågående.  
Det nya livet.  
Omfördelningarna.  
Revektoriseringarna.  
De oklara subjektiviteterna.  
Det zoembienta.  
De diffusa men outplånliga ja!-ja!-jaen.  
De svenska språkens möjligheter, begränsningar  
och makalösa komplexitet.  
*Kort paus.*  
Men ibland,  
det kan gå år och år  
och år  
mellan gångerna,

när en teaterföreställning är sådär *obegripligt* bra,  
då,

då finns det nästan ingenting  
att jämföra med.

Och det behövs inte heller.

*Kort paus.*

Såna föreställningar vill man göra.

Ett sånt blivande.

Men hur?

Här kommer svaren.

*Kort paus.*

Korta föreställningar. Högst en timme.

Poetiska. Meditativa.

*Sjukt* komplexa. Som liv.

Dialektiska. Multipelt dialektiska.

Med död.

Med oklar död.

Medvetet diskursiva – det estetiska

är redan från början också en politisk fråga

och det politiska,

som ingen och ingenting undkommer,

är redan från början en också estetisk fråga –

men ändå samtidigt föreställningar

som är partiellt okända, med

ovetande. Vet man

exakt vad man vill säga

kan man säga det,

då behöver man inte göra teater.

Det kan vara våldsamt. Det kan vara stillsamt.

Det kan vara nästan ingenting.

Frånvända och krävande.

Oavvisliga och fysiska.

Ännu okända.

Ett sånt blivande

pjäsblivande.

*Kort paus.*

Det finns,  
som bekant,  
ingen väg tillbaka.

Det finns inte heller  
någon väg framåt.

Det finns ingen *väg*.

Men.

Vi har åtminstone en verkligt konkret framtidsvision,  
till viss skillnad från de estetiska begreppen  
vi har upprepat här.

Vi tänker faktiskt bygga en helt ny teater.

Japp. En *verklig* byggnad. AFK. Inte luftslott på tiljor.

Mer än tolv tusen kubikmeter teater,  
mitt ute i Bergslagsskogen utanför Riddarhyttan  
där vi håller hus,

också det

ett sorts centrum. Ja,

bygget har redan börjat. Marken

håller på att förberedas. Därpå,

omgivet av tyst, susande skog,

kommer om ett år en hypermodern teaterbyggnad resa sig  
mot himlen och stjärnorna

och tomrummet mellan stjärnorna. Där,

i vår egen jävla teater,

ska vi fortsätta,

fortsätta –